

И на могилата малка въ залъза слънчевъ седѣхъ,
колъ — колело — черепъ — скелетъ — гледахъ ги
тѣжненъ и плахъ,
гледахъ и около себе въ късния пролѣтенъ день:
по планинитѣ мъглата плуваше сива предъ менѣ.

Пакъ вечеръ бѣше — първи май —
вечеренъ май — за обичъ часъ;
въ леса уханенъ птичи гласъ
зовѣше за любовь безкрай.
Мъхътъ, дървото — цѣло въ цвѣтъ —
жадуваха и тѣ любовь,
шептѣше пѣсень — страстенъ зовъ —
на розата славейтъ младъ,
И езерото въ сѣнки сини
звучеше въ тъменъ, тихъ копнежъ,
брѣгътъ обгрѣщаше го свежъ,
то сякашъ братъ — сестра — невинни.
А къснитѣ зари обвиха
тамъ черепа съ вѣнецъ отъ рози,
обагриха лицето тихо,
увисналата кожа грозно, —
а вѣтъръ клатѣше го — кухъ,
като че смѣхъ оттамъ дочухъ;
летѣха тукъ-тамъ дълги косми,
що времето му пощади,
и мъркаха се капки росни, —
то вечернитѣ красоти
като че зоритѣ лжчисти
превърнали сж въ сълзи чисти.

Така седѣхъ, догдето луната въ свода пламна,
на черепа и мойто лице по-бледо стана,
и сякашъ че покрови — тя бѣлина разлѣ
по върховетѣ тихи, надъ лесъ и надъ поля.
Ту кукумявка тѣжно обажда се далеко,
отеква още въ дола; ту сова стене леко.